

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία φορά ο μουσιζουονθέτης Μασσενέ ήταν προσκαλεσμένος σε δείπνο από κάποια οικογένεια. Μετά το φαγητό οι οικείοι παρακάλεσαν τον ξένο τους ν' άκουση τη δεκαεξαιτη κόρη τους Πανλίνα, η οποία έδιδασκευόταν πάνω από κάποιον... παπά!

Ο Μασσενέ μη ιωροφώντας να κάνει άλλους, δέχτηκε. Σε λίγο η μητέρα της Πανλίνας τον ρώτησε :

- 'Ε, πώς σάς φαίνεται το παιζίμο της κόρης μου ;
- 'Απ' το παιζίμο της καταλαβαίνω ότι έχει λάβει θρησκευτική ανατροφή, κυρία μου, άπάντησε ο είρων Μασσενέ.
- Πώς ;
- Παίζει κατά τρόπον ενδιαγγελμώτατο !
- Δηλαδή ;
- Νά... η άριστέρα της άγνοει τί πράττει ή δεξιά της !...

Όταν ο ποιητής Σέφρελ βρισκότανε στην Ισπανία, έλαβε από ένα φίλο του από τη Γερμανία μια επιστολή χωρίς γραμματόσημα. Σ' αυτή, ο φίλος του τον έγγραφε τις ακόλουθες τέσσερες λέξεις :

«Είμαι καλά. Σε άσπάζομαι».

Ο ποιητής κατάλαβε τη φάρασα του φίλου του, πλήρωσε τα γραμματόσημα κι' άποφάσισε να του ανταποδώσει το άστέιο με... τόσο κι' επιστόμιο.

Έβλεπε λοιπόν μια μεγάλη πέτρα σ' ένα καθύτιο και το έστειλε στη διεύθυνση του φίλου του, χωρίς να πληρώσει ταχυδρομικά τέλη.

Ο φίλος του, νομίζοντας ότι το καθύτιο θα περιείχε κανένα πολύτιμο όμορο, επέληρωσε όλα τα έξοδα, το κοβάλησε σπίτι του και το άνοιξε με μεγάλη προσοχή.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη του, όταν βρήκε μέσα την πέτρα, άπάνω στην όποιαν ο Σέφρελ είχε γράψει τα έξι της :

«Αμα έλληροφορήθηκα πώς υγαινείς, μου βγήκε απ' το στήθος... αυτό το βάρος» !...

Ένας νεαρός Γερμανός λόγιος, έντελώς άσημος όμως, παρουσιάστηκε μία μέρα σε κάποιον όνομαστό ζωγράφου της εποχής του και χωρίς περιφορές του ζήτησε τη μονογενή θυγατέρα του σε γάμο.

Ο καλλιτέχνης, ό όποιος δεν κολακεύτηκε καθόλου απ' την πρόταση του λογίου, τον κόνταξε είρωνικά και του είπε :

— Λιποψίμαι πού δεν μπορώ να σάς ευχαριστήσω, κύριέ μου. Η κόρη μου θα πάρη άντρα με έπιφανή θέσι...

— 'Α, γι' αυτό σκοπιζέστε ; πού είπε μ' έτοιμότητα ο νεαρός λόγιος.

Αυτό κανονίσαμε ένωλόωτατα. Κάμετε την προσπογοραφία μου, στείλετε την στην προσοχή έκθεσι κι' έτσι θα καταλάβω άμέσως... έπιφανή θέσι και θα γίνω διάσημος !...

Η Έξυτην αυτή άπάντησης κολάκεψε τόσο πολύ το ζωγράφου, όστε έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσι του για το γάμο.

πρόσωπό του. Η σφαίρα τον έλχε βρει στον κρόταφο, και τον άφησε άμέσως νεκρό...

Τό βράδυ, μαζεμμένοι στο ξενοδοχείο, συζητούσαμε για τα δύο δράματα, τό χθεσνοβραδινό και τό προινό. Ποιά από τις δύο γυναίκες άγαπίσθε καλύτερα και περισσότερο ; Νά τί μας άπασχολούσε... Έκείνη πού σκοτώθηκε, ή αυτή πού σκότωσε ; Έγώ πιστεύω, και πιστεύω ακόμα ως τώρα, ότι ή άγάπη της πρώτης ήταν πού άληφην, πού βαθειά, άφού δέν ήταν έγωιστική, άφού δέν μάτρεσε να μεταβλήθ ό μίσος. Ναι, ή γυναίκα εκείνη πού σκοτώθηκε μπρός στο νεκρό δωμάτιο του προδότη της άγάπης της, ήταν άπειρος άνοότερη από την άλλη πού σκότωσε. Ήταν άνοτερη γιατί άγαπίσθε όχι μόνον τον άνανό της, και γιατί ήσυχάζτηκε για τη δικη του έντυχία, για τη δικη του ζωή, στη σκληρή της Μαίρα, στη λήθη και στο θάνατο !...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

Τό μεσημέρι εκείνης της ήμέρας ό δόκτωρ Τιμόθεος προσεκήλιθη βιαστικά εκει κοντά, σ' ένα σπίτι, για να δη μια γυναίκα πού είχε δηλητηριαστεί. Ο δόκτωρ πήρε σ' ένα πολιτελέε διαμέρισμα, πού μαρτυρούσε πολλή γλιδή, άλλ' έλάχιζο γούστο. Είδη την άρρώστη, την έξήτασε, την εγκάτρεψε, την έσωσε. Ύστερα από δύο μέρες ένας κύριος άσπομαλλής μ' είνγενικούς τρόπους έπισκέφη το δόκτωρα.

— Γιατρέ, τού είπε, σόσατε μια γυναίκα, για την όποία τρέφω βαθειά και είλικρηνη στοργή... Συγγνώμης άπαλλάξτε κι' έμένα από φοβερές σκέψεις σινειδίσσεως πού θα με βασάνιζαν σ' όλη τη ζωή μου... Είν' αλήθεια πώς φάνηκα πολύ άπότομος, βάρβαρος, φιλάργουρος στη γυναίκα αυτή, Η καιμένη ήθελε ένα αυτοκίνητο, όποις όλεε ή άλλες. Έγώ άρνθήθηρα να της τό πάρω. Αυτή τότε φαντάστηκε πώς έταψα να την άγατώ και θέλησε να πεθάνη. Γι' αυτό θέωρησα χρέος μου ναθώ να σάς ευχαριστήσω και να σάς πώ, ότι θα σάς είμαι άίωνίως ευγνώμων.

Συγγνώμης ό γηραιός κύριος άφησε στο τραπέζι το δόκτωρος ένα δέμα με χαρτονομίσματα.

Την άλλη μέρα, κατά τη συνήθη ώρα των επισκέψεων, ό δόκτωρ Τιμόθεος είδη να παρουσιάζετα μπρός του ένας άλλος κύριος, πενηνταρίας περίπου, ψηλός, ροδοκόκκινος, κολληράς, με χροση καδένα στο γέλωτο του, διαμαντένια δαχτυλίδια στα δαχτύλια του και βαφειά φωνή.

— Άγαπήτέ μου γιατρέ, τού είπε, όταν πεθάνετε, σάς ήσούχομαι ν' άνάσω ταχυτά στον τάφο σας ένα χειρί ! Κι' αυτό θα γίνεται έξ αιτίας αυτής της άνόητης κοπέλλας, της όποιας έσώσατε τη ζωή. Την ελα μαλώσει άδικα, φαίνεται από ζήλεια, γιατί γλυκοζούταζε κάποιον νέο πού ίσχυρίζετα πώς είνε βάρβαρος της. Όμοιογώ πώς έχω πολύ ήσιο χαρακτήρα και την άπειλομένη αυτή την εγκαταλείψω. Ποτέ όμως δέν πιστεύω πώς ή δυστυχισμένη αυτή νέα θα έτρεφε για μένα τόσο είλικρηνη άγάπη ! Πάρτε λοιπόν τον κόπο σας, γιατρέ.

Και ό κολληράς μέτρησε στο γιατρό πεντακόσια κολληρατίνα φράγκα.

Ο δόκτωρ τάχε καινού. Ότόσο έδωσε το χέρι του στον έπισκέπητη του, τον ευχαρίστησε και τον άφησε να φύγη.

Σε λίγο άκουσε να του ξαναχτυπούν την πόρτα. Ήταν ένας ώραιος νέος κολοχτισμένος και πειθαρχισμένος.

— Είστε ό δόκτωρ Τιμόθεος ; ρώτησε.

— Μάλιστα. Στις διαταγές, σας !

— Έρχομαι να σάς ευχαριστήσω για τί άποτελεσματικώς τετοιφήσεις πού προσφέρτε σε μια γειτονισιά σας, ή όποια έχει την καλοσύνη να με τιμή με τη φίλια της και την όποια έξώθησα στην αυτοκτονία με μια άπιστία μου... Αυτή το πήρε κατάκαρδα και έπεζέχισε να αυτοκτονήση... Δυστυχώς, γιατρέ, δέν είμαι πλούσιος, κι ή ρουλέττα δέν με είνουε αυτές τις ήμέρες. Έάν τού πάντος λοιπόν σάς παρακαλώ να με θεωρήτε άπλώς φίλο σας...

Και άφού έδωσε κι' αυτός το χέρι του στο γιατρό ζοιάξε τη ζωίστρα του κι' έφυγη.

Τό άπόγευμα ό δόκτωρ Τιμόθεος πήγε να ξαναδη την άσθενή του.

— Δεσποινίς, της είπε, ή είνγενομίστην για τί θεράπεια σας έξεδηλώθη κατά τρόπο πού με φέρνει σε άμηχανία. Έδέχτηκα βέβαια τό μάτσο με τί χαρτονομίσματα πού μου άφηρε προτός ό γηραιός κύριος. Δέν μπορώ όμως να κρατήσω και τό πεντακόσδαρο του δευτέρου. Αυτό άνίκη σ' έάς. Όσο για τον τρίτο, μάθετε πώς άν σας άπατά καμιά φορά, τό κάνει... χάριν της ρουλέττας. Τέλος πάντων φαίνεται πώς κι' οι τρεις σάς άγατούν άκρα πολύ...

— 'Αχ, κύριε ! 'Αν μ' άγαπούσε έτσι κι'... έκεινος, ποτέ δέν θάφτανα στην αυτοκτονία ! πηθύισε ή νέα.

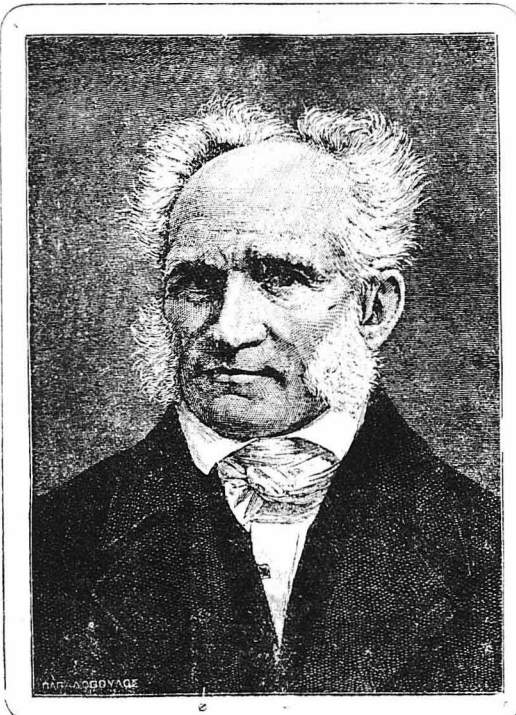
— Τί είπατε ; Πούος... έκεινος ; ρώτησε κατάληρητος ό δόκτωρ.

— Νά, έκεινος ό καλήάνθρωπος πού μ' εγκατέλειψε τόσο πρόσταχα, γιατρέ μου !... Έκεινος για τον όποιο θέλησα να φαρμακοθώ ! Ο ήθοσιός του έφινε με τό θιασό του για τί Νέα Ύψηρη !...

Ο δόκτωρ Τιμόθεος έμινε κόκαλο...

ΑΛΦ. ΚΑΡΡ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο Μεγάλος Γερμανός φιλόσοφος Άρθούρος Σοπενχάουερ

